

Arrest

nr. 40 065 van 10 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 14 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 maart 2004 het Rijk binnen en diende op 18 april 2008 een asielaanvraag in. Op 20 oktober 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meerbepaald uit Ngawa in de Aba prefectuur, Tibet. U bent een Tibetaan en u verklaarde op 30 juli 1976 te zijn geboren onder de naam Sonam Tsering. In 1988 zou u in het Kirti klooster zijn getreden onder de naam Lobsang Dawa. In 1991 reisde u illegaal naar India via de Reception Centra in Kathmandu, Delhi en Dharamsala. U wilde in India in een klooster gaan studeren. In India verbleef u tot het jaar 1999 in het Sera klooster. U zou dan door de oversten van het klooster zijn gevraagd om terug te keren naar Tibet om aldaar les te gaan geven. U reisde illegaal en met de medewerking van de Reception Centra naar Tibet, China. U zou zich bij terugkeer hebben moeten aanmelden bij de politie waarna u terugkeerde naar het klooster waar u echter nooit opnieuw officieel zou zijn erkend als monnik. U zou zijn ontzegd om leraar te worden. In 2001 zou u, na deelname aan een betoging, zijn gearresteerd door de Chinese overheid. U

werd veroordeeld tot twee jaar gevangenisstraf. U zat een jaar en enkele maanden vast in de gevangenis van Aba waarna u om gezondheidsredenen werd vrijgelaten. Nadien verbleef u in een ziekenhuis. Dan zou u door een lama zijn aangeraden om opnieuw naar India te gaan. In 2003 reisde u opnieuw illegaal en zonder de tussenkomst van de Reception Centra naar India. Vanuit India reisde u met valse documenten naar Europa waar u op 17 maart 2004 een eerste asielaanvraag indiende. U verklaarde in eerste instantie bij uw eerste asielaanvraag Tibet, China pas te hebben verlaten voor het eerst in het jaar 2004 waarna u die verklaringen wijzigde en stelde in het jaar 2002 uit Tibet, China te zijn vertrokken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 30 maart 2005 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling, gebaseerd op uw frauduleuze verklaringen en het neerleggen van documenten die inhoudelijk niet overeenstemden met uw verklaringen. Op 30 maart 2007 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Op 11 maart 2008 bent u door de Belgische overheid veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete voor valsheid in geschrifte en mensensmokkel. Bij een huiszoeking werden bij u verschillende Chinese documenten gevonden en u gaf toe dat u via uw broer in Tibet, China valse documenten had laten opmaken, voor uzelf en voor anderen om hen te helpen bij hun asielaanvraag. Na uw vrijlating hebt u op 18 april 2008 een tweede asielaanvraag ingediend. U verklaarde daarbij dat uw broer vermist is geraakt bij de onlusten van maart 2008 in Tibet, China. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: foto's van uzelf in India, België en Tibet, een cd met foto's van de situatie in 2008, een artikel over de situatie in Tibet, China in 2008, een kopie van een valse identiteitskaart, een attest van de gemeente waar u vandaan komt, een attest van een parlements lid van het Tibetaanse parlement in ballingschap in India, een attest van het Reception Centre in Dharamsala over uw aankomst in India in 1992. Bij uw eerste asielaanvraag had u volgende documenten voorgelegd: een document dat melding maakte van opsluiting in een detentiecentrum, een attest van een ziekenhuis, een kopie van de familieregistratie ("hukou") en een attest van een klooster.

B. Motivering

Het CGVS dient vast te stellen dat op basis van uw incoherente en tegenstrijdige verklaringen, uw gewijzigde verklaringen en het neerleggen van verschillende tegenstrijdige en valse documenten in het kader van uw eerste én tweede asielaanvraag, afbreuk wordt gedaan aan uw beweerde identiteit en ook uw asielrelaas zoals u dat in het kader van uw tweede asielaanvraag naar voor hebt gebracht.

Ten eerste gaf u tijdens de gehele procedure van uw eerste asielaanvraag aan dat u pas in de jaren 2000 Tibet zou hebben verlaten. U hebt op geen enkel ogenblik uw verblijf in India in de jaren negentig gemeld aan één van de asielinstanties die uw asielaanvraag hebben behandeld. Aldus hebt u de asielinstanties geen duidelijk en/of volledig beeld gegeven van de plaatsen van verblijf en uw eventuele statuut aldaar dat daarmee gepaard gaat. U gaf bij uw tweede asielaanvraag aan dat u dit niet vertelde omdat andere Tibetanen u aanraadden te zeggen dat u recent uit uw land van oorsprong vluchtte (zie gehoorverslag CGVS 23/09/2008 p.5). Nochtans kan men redelijkerwijs verwachten dat u bij het indienen van een asielaanvraag van bij aanvang van de asielprocedure en spontaan een waarheidsgetrouwe en zo volledig mogelijke getuigenis aflegt omtrent de elementaire gegevens van uw asielaanvraag ("Handbook on procedures and criteria for determining refugee status", UNHCR, 1992, p.48-49). De verantwoordelijkheid die op de kandidaat-vluchteling rust doorheen de asielprocedure, met name dat van hem verwacht wordt zijn asielrelaas volledig en duidelijk uiteen te zetten, impliceert dat zijn verklaringen waarheidsgetrouw dienen te zijn over de hele asielprocedure.

Ten tweede hebt u verschillende identiteitsdocumenten neergelegd bij uw eerste én tweede asielaanvraag. Sommige documenten zijn qua inhoud niet coherent met uw verklaringen en andere documenten blijken vals te zijn. Zo moet het CGVS vaststellen dat u een valse identiteitskaart beschikte die door uw familie op valse wijze werd verkregen in het jaar 2004 (zie gehoorverslag CGVS 23/09/2008 p.6). U legde ook een kopie neer van uw pagina uit de familieregistratie. Daarin staat het nummer van de valse identiteitskaart vermeld. U verklaarde dat deze kopie een kopie is van de echte familieregistratie (zie gehoorverslag CGVS 23/09/2008 p.6). Daarbij moet het CGVS opmerken dat het nummer van de valse identiteitskaart daarop staat vermeld. Het is bevreemdend dat een echt document, in casu de familieregistratie, een nummer zou vermelden van een vals document, in casu de identiteitskaart. Dezelfde opmerking geldt ook voor het attest van de gemeente dat u voorlegde. Dat document verwijst eveneens naar het nummer van de valse identiteitskaart, waardoor het attest van de gemeente zelf zijn waarde lijkt te verliezen. Gezien deze vaststelling én uw voorgaande tegenstrijdige en onvolledige verklaringen kan het CGVS geen geloof meer hechten aan deze documenten. Het gevolg is dat het CGVS niet in staat is nog een duidelijk beeld te krijgen van uw ware identiteit. Het CGVS heeft geen zicht meer op welke documenten als waarheidsgetrouw kunnen worden beschouwd. Het is nochtans van belang om uw identiteit op een duidelijke en waarheidsgetrouwe manier aan te tonen. Zo gaf u ook een andere geboortedatum op bij uw eerste asielaanvraag, zijnde 02/07/1972. En ten slotte legde u een attest neer van het klooster in Tibet dat enkel vaststelt dat u daar intrad in 1988.

Aangezien er geen duidelijkheid bestaat over uw ware identiteit, kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat dit document u betreft.

Ten derde moet het CGVS vaststellen dat de andere documenten die u voorlegde uw relaas niet kunnen staven en de inhoud bovendien niet volledig in overeenstemming is met dat relaas. Zo is het bevreemdend dat u een attest neerlegde van een parlamentslid dat nergens verwijst naar uw arrestatie en veroordeling in Tibet, China. Daarvan legde u trouwens geen enkel sluitend bewijs van voor. U legde een attest van het ziekenhuis voor dat geen datum vermeldt. U stelde dat dit document dateert van na uw gevangenisstraf, maar dat kan aldus niet uit het document worden opgemaakt. In het kader van uw eerste asielaanvraag had u bovendien verklaringen afgelegd die de geloofwaardigheid van dit document ernstig aantastte. U legde ook nog een document voor van het "office of the central executive committee of Dhomay" waarin staat dat u werd opgesloten van 8 februari 2001 tot 15 september 2002. Maar dit document vermeldt nergens dat u veroordeeld bent, zoals u zelf bleef beweren. Ten slotte, het feit dat u in India, alwaar verschillende organisaties zich bezighouden met de politieke situatie in Tibet, eveneens alwaar verschillende organisaties zorg en interesse tonen ten aanzien van ex-politieke gevangenen, geen contact had met organisaties die steun verlenen aan het Tibetaanse vraagstuk, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde arrestatie en veroordeling. Aldus acht het CGVS uw beweerde terugkeer naar Tibet én gevangenisstraf aldaar niet bewezen. U verklaarde ook via de steun van de Reception Centra te zijn terug gekeerd naar Tibet. Maar daar legde u geen document van voor terwijl u die instelling wel contacteerde om andere documenten voor te kunnen leggen.

De door u neergelegde foto's zouden een indicatie kunnen zijn dat u een monnik was afkomstig uit Tibet in de volksrepubliek China. Doch dit gegeven weegt niet op tegen de fraude die blijkt doorheen de ganse asielprocedure, zowel met betrekking tot uw relaas als aangaande de door uw neergelegde documenten. Daardoor heeft u het voor het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk gemaakt om een juiste inschatting te maken van uw identiteit, statuut, leefsituatie en het risico naar uw beweerde plaats van herkomst. Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Als eerste middel roept verzoeker de volgende schendingen in:

*SCHENDING VAN ARTIKEL 1, A, 2° LID VLUCHTELINGENVERDRAG;
SCHENDING VAN ARTIKEL 48/3 VREEMDELINGENWET;
SCHENDING VAN ARTIKEL 69 VREEMDELINGENWET.*

2.2. Verweerder wijst er terecht op dat artikel 69 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven. Dit onderdeel van het middel mist bij gevolg juridische grondslag.

2.3. Wat betreft verzoekers opmerkingen met betrekking tot "*het fraus omnia corrumpit*" dient te worden vastgesteld dat deze niet dienend zijn aangezien noch de bestreden beslissing noch de verweernota enigszins gebaseerd zijn op dit beginsel.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissing genomen in het kader van verzoekers vroegere asielaanvraag te beoordelen in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dient te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen, minstens duidelijke en coherente verklaringen af te leggen dienaangaande. Verzoeker legt geen authentieke identiteitsstukken neer, het attest van de *“Tibetaanse gemeenschap in België”* dat verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift is onvoldoende om verzoekers Tibetaanse identiteit aan te tonen. Uit het administratieve dossier blijkt bovendien dat verzoekers opeenvolgende verklaringen inzake zijn documenten, zijn identiteitsgegevens en zijn verblijfplaatsen, incoherent zijn. Daarenboven heeft verzoeker uitdrukkelijk erkend dat hij de Belgische asielinstanties een bedrieglijke identiteit voorhield en hiervoor frauduleuze identiteitsstukken inzamelde (zie verslag Federale gerechtelijke politie van 6 september 2007 en gehoorverslag CGVS, 23.09.2008, p.6). Dergelijke bedrieglijke handelwijze ondermijnt fundamenteel verzoekers algehele geloofwaardigheid. Van een kandidaat-vluchteling kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij voor de asielinstanties eerlijke en coherente verklaringen aflegt, in het bijzonder met betrekking tot dergelijke elementaire gegevens als zijn identiteit en verblijfplaatsen.

3.3. Verzoeker meent dat de *“twijfels omtrent zijn identiteit (...)”* *“Deze twijfels zijn gesteund op de veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Brugge omwille van valsheid in geschrifte en de identiteitsdocumenten die toen bij hem in beslag zijn genomen. Verzoeker heeft nooit enige van die documenten gebruikt om zijn identiteit voor verweerster te bewijzen. Het kopie van de valse identiteitskaart die werd voorgelegd tijdens het verhoor bij verweerster was op vraag van verweerster, nl. of verzoeker nog een kopie had van het document werd in beslag genomen. Hij heeft echter nooit de bedoeling gehad om dit document als identiteitsdocument voor te leggen.”*

3.3.1. Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker klaarblijkelijk uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, aangezien deze *“niet is gebaseerd op de veroordeling door de Correctionele rechtbank”* maar *“wel op de vaststelling dat de identiteitsdocumenten die door verzoeker werden aangebracht ofwel vals zijn ofwel qua inhoud niet overeenstemmen met zijn verklaringen. Het feit dat de identiteitskaart vals zou zijn is dan weer gebaseerd op verzoekers eigen beweringen in dit verband. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal immers zelf dat het een vals stuk betrof die door zijn familie op valse wijze werd verkregen in 2004”*.

3.3.2. Verzoekers bewering dat hij *“zeker niet de bedoeling [had] om de Belgische autoriteiten te misleiden”* kan bezwaarlijk overtuigen gelet op de objectieve vaststellingen die blijken uit het administratieve dossier. Ook de bewering *“de gegevens op de identiteitskaart zijn de gegevens die verzoeker steeds heeft verklaard”* mist grondslag, aangezien verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake zijn geboortedatum en hij bovendien uitdrukkelijk zijn frauduleuze intenties erkent nu hij in het verzoekschrift toelicht dat *“Na het afwijzen van de eerste asielaanvraag van verzoeker, geraakte hij in een uitzichtloze situatie. Hij heeft geen veilig land om naar terug te keren, in België is zijn situatie uitzichtloos. Door de mensen in zijn omgeving werd verzoeker ervan overtuigd dat het nodig is om zijn identiteit uit China te bewijzen. Gezien hij reeds jaren geleden uit China gevlucht was, was het voor verzoeker bijna onmogelijk om enige identiteitsdocumenten uit China te bekomen. Hij heeft toen dit probleem voorgelegd aan zijn broer, die naar een uitweg gezocht heeft. Op die manier is verzoeker aan de valse identiteitsdocumenten uit China geraakt.”* Verzoeker stelt verder dat *“Men heeft hem wijs gemaakt, om zijn eerste vertrek uit Tibet te verzwijgen omdat hij dan zeker een negatieve beslissing zou krijgen.”*

3.3.3. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij zelf verantwoordelijk is voor zijn handelingen en de verklaringen die hij aflegt en dat achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden zijn bedrieglijk handelen niet kunnen toedekken. Verzoeker werd immers meermaals uitdrukkelijk gewezen op zijn plicht de waarheid te vertellen. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij stelt *“Wat zijn geboortedatum betreft, weet verzoeker niet wanneer hij juist geboren is. Zoals héél veel Tibetanen. In de Tibetaanse cultuur wordt er weinig belang gehecht aan de juiste geboortedatum van een persoon. Om die redenen is verzoeker ook helemaal niet zeker over de datum.”* Verzoeker maakte immers in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen gewag van enige onzekerheid inzake zijn exacte geboortedatum en in het kader van zijn tweede asielaanvraag wijt hij zijn tegenstrijdige verklaring aan de tolk *“Waarom gaf u bij uw eerste asielaanvraag een andere datum op? Toen was Y.D.T. de tolk en die zei dat mijn geboortedatum nu was 6 juli 1972 en ze zei me dat te onthouden, nadien kreeg ik een kopie van de hukou en ik zag dat die verkeerd was (...)”* (gehoorverslag CGVS, 23.09.2008, p.2). Verzoeker biedt dan ook geen aannemelijke verklaring voor deze onverzoenbaarheden noch voor de fraude die hij

pleegde. Er kan dan ook evenmin enig geloof gehecht worden aan het voorgehouden asielrelaas, temeer gelet op verzoekers flagrant incoherente verklaringen met betrekking tot zijn opeenvolgende verblijfplaatsen. Het is immers niet ernstig dat verzoeker geen aannemelijke verklaring heeft waarom hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag zijn verblijf in India van 1991 tot 1999 niet vermeldde.

3.4. De overige neergelegde documenten zijn niet van die aard de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven te vitiëren. Dergelijke documenten dienen immers hoe dan ook te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat in casu geenszins het geval is. Met betrekking tot de ingescande foto's die verzoeker neerlegt, voor zover deze betrouwbaar en authentiek zouden zijn, dient te worden vastgesteld dat hieruit hoogstens kan blijken dat verzoeker als monnik Tibet heeft bezocht. Bovendien, wat de neergelegde attesten betreft, wijst de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op talrijke inhoudelijke merkwaardigheden die de geloofwaardigheid van deze documenten verder hypothekeert en verzoeker niet weerlegt. Verzoeker komt wat deze bevindingen van de Commissaris-generaal betreft immers niet verder dan te stellen dat hij *"helemaal niet gedicteerd [heeft] aan de opstellers ervan wat zij zouden moeten neerschrijven"* wat bezwaarlijk de motieven van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Als tweede middel roept verzoeker in

*SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 A OF B VREEMDELINGENWET,
SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.
SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.*

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoeker voert aan *"dat terugkeren naar China voor mensen van Tibetaanse origine niet zonder een reëel risico voor ernstige schade in de zin van: a. doodstraf of executie; b. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing"* is en wijst op allerhande algemene informatie met betrekking tot Tibet en de problematiek rond Tibetaanse vluchtelingen.

4.4. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

4.5. Verzoeker maakt het onderzoek naar zijn herkomst zelf onmogelijk door valse stukken neer te leggen en valse verklaringen af te leggen. Verzoeker toont zijn ware identiteit niet aan en de neergelegde kopieën van de documenten die verzoeker thans als authentiek aanduidt zijn behept met ongerijmdheden. Zo kan aan de fotokopie van zijn hukou geen geloof worden gehecht nu op het document het nummer van de valse identiteitskaart wordt vermeld (zie gehoorverslag CGVS 23/09/2008 p.6). Aldus kan niet minimaal worden aangenomen dat verzoeker thans de waarheid zou spreken zodat naast zijn identiteit en herkomst ook zijn asielrelaas bedrieglijk voorkomt. Verzoeker staft dan ook geenszins zijn Chinese identiteit en toont evenmin aan waar en onder welke omstandigheden hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Tibet in de Volksrepubliek China. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.6. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter,
dhr. J. D'HAESE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK